

บทเทศน์วันอาทิตย์

อาทิตย์ที่ 28 เทศกาลธรรมดา
13 ตุลาคม 2013

บทอ่าน 2 พกษ 5: 14-17 ; 2 ทธ 2: 8-13 ; ลก 17: 11-19

การจำคนได้หมายความว่าจำเขาในปัจจุบัน ไม่ใช่อดีตที่ผ่านไปแล้ว แต่ในฐานะเป็นคนที่อยู่ใกล้ชิด และมีชีวิตกับเรา

การรักษาให้หายโรคแท้จริง

เรื่องราวคนโรคเรื้อนสิบคนที่ได้ยิววันนี้ เราพบในพระวรสารนักบุญลูกาเท่านั้น มีอ้างถึงชาวสะมาเรีย ผู้ที่พันธพระวรสารยืนยันว่า พระเยซูเจ้ากำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ผ่านแคว้นสะมาเรีย พระองค์พบคนโรคเรื้อนสิบคนเข้ามาเฝ้าพระองค์ทางๆ และขอให้พระองค์ส่งสาร พวกเขาร้องตะโกนว่า "พระเยซู พระอาจารย์" นักบุญลูกามักใช้วิธีเช่นนี้เฉพาะบรรดาศิษย์เรียกพระเยซูเจ้า ทำให้เราคิดได้ว่าบรรดาคนโรคเรื้อนแม้อยู่ในสถานการณ์แย่งที่ป่วย พวกเขา ก็ได้รับการพิจารณาว่าเป็นศิษย์ติดตามพระเยซูเจ้า ความจริง คือ พวกเขา กำลังแสวงหาคนช่วยรักษาให้มีสุขภาพดี และต้องการร่วมกลุ่มสังคมด้วย เพราะเมื่อเป็นโรคนี้ พวกเขาต้องแยกออกจากชุมชน โรคเรื้อนทำให้สังคมรังเกียจ จึงเป็นสาเหตุที่เขาเฝ้าพระองค์และบรรดาอัครสาวกทางๆ ทำตามกฎในสมัยนั้น พระเยซูเจ้าทรงส่งพวกเขาไปหาบรรดาสมณะ เพื่อบรรดาสมณะจะได้ตรวจสอบอาการ ซึ่งพระองค์ทรงรักษาให้หายจากโรค

มีเรื่องคล้ายกันในพระวรสารอื่น แต่พระวรสารของนักบุญลูกามีบางสิ่งที่ท่านเน้น มีรายละเอียดที่บางที่หลายคนมองข้ามไป ในบรรดาคนโรคเรื้อนมีคนหนึ่งเป็นชาวสะมาเรีย (วรรคที่ 16) ชาวยิวมักดูถูกชาวสะมาเรีย แต่พระเยซูเจ้าไม่ดูถูกเขา ไม่แบ่งแยก ตรงข้าม พระเยซูเจ้าทรงสนใจคนที่อยู่ชายขอบ ไม่ค่อยมีใครให้ความสนใจ นักบุญลูกาสสนใจคนยากจน สนใจชาวสะมาเรีย (เช่นอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดี - ลก 10: 29-37) บรรดาคนโรคเรื้อนยอมรับชาวสะมาเรียเข้ากลุ่ม ความเจ็บปวดนำพวกเขามาอยู่ด้วยกัน อย่างไรก็ตาม ชาวสะมาเรียคนนี้เป็นคนเดียวที่กลับมาขอบพระคุณพระเยซูเจ้า เขาอาจคิดว่าเป็นคนต่างชาติมีปมด้อย เขาเป็นเพียงคนเดียวที่เปิดใจให้พระอาจารย์ (วรรคที่ 15) กลับมาแสดงตนว่า เขาเป็นผู้บริสุทธิ์ หายจากโรค กลับมาถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า คนหัวใจดวงงาม ไม่ใช่บรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามกฎ และไม่ถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม คนสุขภาพมากกว่าที่มีใจสะอาด งดงาม เขาตระหนักในพระพรและความรักที่ได้รับด้วยความกตัญญูรู้คุณ

จำพระเยซูคริสต์เจ้าได้

ในพระวรสารตอนนี้ ชาวสะมาเรียคนนี้เป็นผู้ที่จำพระเยซูเจ้าได้ เขากตัญญูรู้คุณ แม้จะอยู่ชายขอบ และเป็นคนต่างชาติ ต่างเผ่าพันธุ์ ดังนั้น ในหนทางสู่กรุงเยรูซาเล็ม เขาอาจถูกคนทำร้ายได้ แต่พระเยซูประทานชีวิต ตรัสว่า "ความเชื่อของท่านทำให้ท่านรอดพ้นแล้ว" ชาวสะมาเรียลุกขึ้นและไปตามทางของเขา เขาตระหนักว่าพระเจ้าทรงรักเขา เขาต้องแบ่งปันฟรีๆ ให้คนอื่นในสิ่งที่เขาได้รับฟรีๆ ด้วย

การจำพระเยซูเจ้าได้ ดังที่นักบุญเปาโลขอให้เราทำ "จงระลึกถึงพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้กลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย... ตามข่าวดีที่ข้าพเจ้าประกาศ" (2 ทธ 2: 8) สอนเราให้เป็นประจักษ์พยานความรักของพระเยซูเจ้า โดยปราศจากขอบเขตด้านกฎเกณฑ์และศาสนา (พี่น้องลองคิดดูในสมัยของเรา ใครอยู่ในสภาพเหมือนคนโรคเรื้อนในสมัยของพระเยซูเจ้า) เราต้องสนใจคนยากจนและคนถูกทอดทิ้ง พระวาจาวันนี้สอนเรา เราจะไม่สามารถทำได้ ถ้าเราดำเนินชีวิตเพียงตามความพอใจ เพราะเหตุที่เราเป็นคริสตชน เราเป็นคนสำคัญในสังคมหรือในเขตวัด การขอบคุณแบบชาวสะมาเรียคนนี้ หมายความว่า มีใจบริสุทธิ์ ตระหนักว่า "ไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากพระเจ้าองค์นี้" (2 พกษ 5: 17)

พระสังฆราชวีระ อภรณ์รัตน์ แปล

จาก **Sharing the Word** ของ กุสตาโว กุติเอเรส, 2004

หน้า 242-243.